

svi članici Bića takođe preuzevaju vlast u svim
članicama Bića, takođe i u svim članicama Bića.
Broj 8.

U Zagrebu, 15. travnja 1884.

Tečaj II.

Bić

List za šalu i satiru.

Izlazi 1. i 15. svakoga mjeseca.

Predplata na cijelu godinu for. 4.—
— pol. 2.—
— četvrt. 1.—
Izvan monarhije 60 nov. više. 1.—
Cijena pojedinačno broju 20 nov.

Rukopisi šalju se: Uredništvu „Bića“,
(knjižara G. Grankuta),
Zagreb, Jelačićev trg broj 4.

OGLASE

prima uprava „Bića“, a plaća se novčić po Petit
redku i 20 novčić erarske pristope za svako uvriježenje.
Veći oplati dobivaju popustivina.

PISANICA.

Aleluja! Usta Spač iz groba,
Ciel svjet mu kliće na pozdravlje;
Aleluja pada jai i zloba,
A nevinost slavne slavi slavije.

Samu ti još tuguješ i stradaš,
Samu ti u težkoj snivajuš tamu;
Ali se ipak boljog sreći nadaha,
Dobar sinak tebe se ne srami.

O moj rode, daj der i ti gledaj;
Da čim prije i tvoj uzkrš bude;
Samu nikad zavesti se ne daj
Pisanicom, što tu vrazji nude.

Njom te ne će podić ni okrijepti,
Zazorna je Judam tvoja snaga,
Već ne smijuš smamit i zaslijepiti,
Samu nemoc tvoja im je draga.

Za tebi nude lijeplih dara;
Starih trica, novih željeznica;
Al se čuvaju svojih mešetara,
Al se čuvaju svojih izdajica!

Gdje su časi tvoje moći slavne,
Gdje je kruna zlatne ti slobode?
Gdje su tvoje slobotnine davne,
Gdje su prava hrvatske gospode?

Pa zar još ti blednu ne dogrdi
Pukih trica puko obećanje?
Gdje se uviek tvoja rieč potvrdi:
„Obećanje — ludom radovanje!“

Ali ti ne plač, gdje si nekoč pjevo,
Jer junaka plakat je rugoba!
Steklišće ti pisanicu evo:
— Aleluja! Diz se iz groba! —

Diplomatička pisma iz naše „šarene knjige“.

XII.

Excellentissime Tiszabači!

Najpočetniji: Mistran Je, sad drugač
nebuno više pozdravljali veliku gospodu, neki tak,
odakle se svabške cajtunge pišju, da je među Bečem i Pěstem nastao „Olskenkri“ a ves svet vidi,
da su se oni Excellentissimi sa svojim Preklajškim
ekselencijama kolegama za kekce pograbili do
stojali, a da to vele celi monarhijom i pogromi i prez
rogov mirno gledaju puni rezignacije, ar dobro
znaju, da gdogod zmed Vas dvihi nadvlada, ipak
voli sikići nebudu vuši!

Adna još jerkrat preponzini: Muuu . . . !
Oh dragi, dobiti exelene, kaj tak pozdrav jako nekak
melankolički xroni! Morti se to samo meni tak vidi,
ar ja mojega biruša Jurija mam za kekce pograbim,
kak čujem iz stale taj glas muuu znajuć, da su
pak jasne prazne . . . a to, nai mi veruju, nai za ži
vimi ni za človeka nikak ni zdraivo . . . Ja se
stokrat više veselim glasu: vuu! vuu! Prosim za pet
let nega!, naj nedostojni misliti, da sem ja morti
kakov francuzki republikanski postal! To ne, za si
gurno ne; neg ja sam jim Turopolje hvala Bogu
i svetuom Filipu i Jakopu, pak kakti takov sem se
tak nekak privrili na te glase, da mi je puno veselje
pri sercu, kad čujem vuu, vuu, — neg onda
kad čujem munuu

Denique, naše madjarsko prireće je zlatna ist
ina: Svaba je hunumut. To je ipak dokazano pri
ovoju volovskoj pravdi. Oni su dostojali u orsakom
spravistički povedati, da je celo toj hunemtarjuti sbog
volov nosi nikak znali, da ih ni blizu službeno
publiserena. A ja jim velim ekselenu, da je to vse vu
septembra u svetuog kreščanoga leta skončalo
biti, baš onda dok su oni bili dostojati našeg
lačku nu imanje poslati i našu lenu finu konstituci
ju u Horvatskoj zarečuvati. Svaba je videl, da oni
imaju doći posla s horvatskim neprilikama,
pak je taj cajt zaspelkulera tu psinu, koju nam je
vezda naredila. Ja jin to čista pozitiv znam, i za
ravnjenje javlam. Bon jin takip povedat, odakle sem
ja to skonbinerat: Meseća septembra jedne nem
ske cajtunge, ke se samim bunemtarjutim barjiju,
(agintigli svake svabške cajtunge se bunemtarjutim
barjiju, same ove se neprilijavaju) su namale bile
jednoga velikoga vula, ki je bil rep višak sđignut
— a odzadi su stali; z dopuštenjem gorovet, sko
rat oni, exelene, potrefljeni za zgovorit. Hunemut
Svaba je zdoła pod kipeom bil napisal tobobje
nihove reči: eštata vendar sem postignuł nekaj

zmojom pomirivostju: da mi više nekaže, roge
govaj horvatski bil. Ali vezda budu razmeli, da je
Svaba nekaj čisto drugoga misli, shod je onde bili
macajnialnih ih i vola na kipeu. — Pri nas se
postezeno i mnogo pomisli, kak se i vezda ponauša,
anda i onda celu onu ilustraciju, da ona na naše
stvari to je vrco onda Svaba skuhal za njih ponauša,
pak se je prefrigravane za naše voje zaključili bil.
Vezda budu čisto dobro razmeli onaj kipee. Oni su
misli, da budu s Požnjo vola u Beč trijali.

Kad vol u Beč ide onda su rogi proti Beču a rep
na njihovu stranu, namašani. Akorat tek je nama
lano na onomu kipeu. — No anda sad znaju, od
kad i odakle se ta popara kuhala. Meni bu nezgo
vorno veselilo, či jim ovo moje diplomatičko pismo
vu toj volovskoj pravdi bude od hasnje. Muuu . . . !

Ja jih lepo ponizno prosim, ekselencijissime,
naj pri tom volovskom harburjanu vendar nepoz
bijati na našu — zagorsku železnicu. Oni bogme
znaju, da je moj Imbrica bil i onda vitezki priatel
Madjarov, kad je ovu još meni vražja ilirska steklina
kipela. A Imbrica je vu taj posel železni glibse zá
gruznul, neg i oni vu ovo nafristjevo volovsko go
vedino. Prosim jih lepo maj mi ga nutre nevestajup;
ar onda — ja jin se neću groziti, (akoprem je
živa istina, da je Imbrica rekao, da ona onda i on
med steklišće odišel) — ar onda nebu naš mladi
ekselencija, koga su nam dostojati poslati, nikoga
mogel vu tju svoju novu stranku privleći, ki bi
ikaj samo med nami gilit. Kajti vrag jin je
to, će se ljudi z jednoga človeka počejnu jerkrat
smijati — a sbog te železnicu već se počeli pod
smeškivati po kutili. — Vrag jin je to excellenz,
ar onda navadno onomu, komu se svet smeje, do
plača dohaja.

Tulikajše jih lepo prosim; naj to spravische
zagrebko dostoju čim predi nazaj skup sluhnat.
Već se je perpra i paprike vražji svet pribaral, prez
velikoga kihanjia nebi ihle, ovak ni onak, a svikak
je bole, da se to čim predi zbari, drugać dođu
izbori mam iza kihavice a to je vražji posel hititi
na koreskećenje, če čovak od samoga kihanjia ne
bu mogel do kraja zakukniknuti ni Eljen a tssee!
Meni se je vre kihnul! Želim jin na zdravje! Ja
je sem i ostajem navek vukov nihov ponizni (rifig:
Muuuu !)

Štefi-tssee la
(pak sem kihnul!)

Narodne poslovice.

Ako nije lepo (svašta obećati prije izbora) nije ni skup.

Bolje je umjeti (u Agramerici uvodne članke pisati) nego imati (patriotsko poštjenje).

Koliko znaš (na opoziciji isti) koliko vrediš (kod praktičnjaka).

Malo je prave mjerje (u narodnjakih) i tvrde vjere (u narodu).

Obećanje je dužnost (svake deputacije u pogledu gradnje željezničica).

Od osnove (kasare) do radnje gotovo je da-lek put.

Onaj se nevara (u Madjaronih), koji zna da ga varaju.

Po srušenom poslu (izkriviti hrvatsku povijest), sladak je počinak (u madjarskom kurkurnjaku).

Prava muka (gradskih stražara plieniti "Slobodu") ne gine.

Prije se odvodi (hrvatskom narodu) pa onda tuži.

Svaki je početak težak (braneći nevaljalu stvar)

ali za novce sve se može.

Što (dennicant) dobije i (Štiba) pojede, tomu računa ne imam.

Tko ne radi (za Tiszu) neka i ne jede (izborni gulaš).

Poslanica Mikuli Kres-Tiću.

Spisal P. Oh., marodni zastupnik.

Moju babe negde ču
Da bu sabor, moj Mikula,
A ja stari diplomat
Kucim sad na tvoga vrata,
Dan ti navuk basnoviti,
Da te lidi stanoviti.
Vujtvom poslu nebi zmeši,
Na tenku led doveli
Moja babe negde čula,
Da bu sabor, moj Mikula!

Bez penze je človek nula,
Budi muder, moj Mikula;
Naj se anda gitat više
Kad biš slusal te stekliš,
Naj govorje kaj im drago,
Nam su groši večne blago
Nog sve reči, koje strga
Anton, David, Frane i Grga
Bez penze je človek nula,
Budi muder, moj Mikula!
Ti ne budu kakti Peter, —
Ali bi mogel pulnut veter:
Nas bi stare vrbe strgnul
Mesto nas, bi n o v e vrgnul.
Kaj bi onda rekla Pešta,
Koja nikač nista nešta —
A kam budu fontikanti,
Ké nam nisi sabor svaki?
Ti mi budu kakti Peter,
Koj je toli spuhal veter . . .

Ježuš, Ježuš, Moj Mikula,
Moja babe negde čula:
Da, ak n-bu prestal sabor
Ti Sza bu nam zapri sabor
Na bu onda grobo boome,
Ja znam po Žepu svome,
Da bi ovi dosli dobro
Meni, a i tebi, pobro
Ježuš, Ježuš, moj Mikula,
Bez penze je človek nula!

Za se skribi, moj Mikula,
Narod ne bi bude nula!
Gledaj kak naš Tović Miško
Služi lepo groše frisko,
Pak j š za to kaj Horvatom
Maže lica gnusnim blatom . . .
Ali on muder skribi za se,
Mar prokletstvo bacai na se;
Bog mi novac, narod nula,
Habec recte — moj Mikula!

Moja babe negde čula
Da, bu sabor, moj Mikula;
Budi anda sad spameret,
Kad si gda biš nesprenet,
Naj števart sađ na sabor,
Da ne zapri Ti Sza sabor —
Fruc bu nad na datica,
Kú zasluzim u znoju lica . . .
Anda paži, moj Mikula,
Bog nam novac — narod nula!

Ja som Pero Tamburica
Bog i bogne diplomat (jedan, dea!)
Pa me zato sud najviše
Zanimu „voloski rat.“ (jedan, dea!)

Misit' čete, da se šalim,
Dragi moji, — ali brus!
Tu van nema, vjerujte mi,
Putse šale baš ni kus

(Hrvatski se po pravilu
Baš ni mrež mora red,
Ali rad štroka wi, pote mi,
Tu izminku protiš veli?)

Neće dobiti priznanje na svoj kmet, I. intenci
Ne će biti dug ani spor,
Vec će broj vrem riešit
(Gordijević voloski život, život budućnosti)

Za Austrija-Magyariru:

— Budžadi njoi, i cast,
Seckao znaće da je bogom
Uprav situa velerast.

Samoj samu, čini mi se,
To je za nju udes toč,
Sot se ona toliko mudro
Na diele pole dieci još.

A bar svatko snati mora:
Njivo ciedo — sto je pol!

Pej se za to uteklast
Uzburkao — pade vol!

(Ne smije se neroditi,
Velim vam po drugu put,
Jer ču postal od žestine
Sav u tice — crni i žuti!

Eto k biesu, galje sun stao?
Aha! snudem: „puši vol!“

Njive krava, nije telo,
Telo je u vratu, a telo je u nogama
Trutu paži baš na spol!

Spot je ovđe uprav glavno,
U njemu je cicič čor;

Tu baš voj je — to sam voli —

Diplomatici maturi slobor!

Same sto vam još ni voli:
Koji vol ei svatko kog?

Hoće i Magyar Austrijevac
I obratno očit rog?

To ne cete bazi iz mogu
Rastapljena ni u zoru (jedan, dea!)
Ja som Pero Tamburica,
Bog i bogne diplomat! (jedan, dea!)

Odlomak iz jednoga privatnoga lista.

... uz to me mnogo srdi nekakva licitacija, koja se već više od mjeseci dana u hotelu "Kaiser" obdržava. Moja je žena upravo pobijesila za tu licitaciju, cieli je dan tamo, a o ničem drugom ne govorim i ne sanja, već samo o licitaciji. Tako sam juče kod objeda pitao, zašto ne imamo sos ka govedinom, a ona odgovorio kau u snu: samo mi je žao što misam licitaciju na ono dvadeset skataljih umjetnina crteža, za pravi je spogled prošlo. — Poslje objeda ju pak zamolim da mi gumb na kaput sjije, a ona će na to: — ali si ti sekantan stvor, znaš da se moram na licitaciju žuriti, jer ako samo malo zasaknem, popukovat će sva boljeza onaj star major, koji je ili najmljen od poznatoga konzervari, ili će ići hauzirati s robom". — Ali to nije došlo, dragi prijatelji, slušaj samo da! U noći ju probudim, da ide gledati, što je našemu sinčiću, jer mal

se je počeo nemirno u svojoj postelji valjati; na to povjeća ona: dva sekosa više! pedeset krajaca više! i t. d. Nedaj Bog, da opet takva licitacija bude, akopreni članovi konzervari redom nabrazuju trgovce, koji će naskoro bankrotirati, jer u tom bi se slučaju daš od svoje žene razpitati.

Mrvica.

Što je djevice? Djevice (orelsanska) izmisljotina od Šlera.

Rabi (izpitajući na hrvatskom jeziku): „Kaži mi tomen, u kojoj je bitei kralj Salaman izgubio tuju glavu?“ — koje je pitanje tako ružnim akeptom i tako tvrdim izgovorom pojedini rieči stavia, da ga ovđe oponašati ne možemo.

Drang nach Osten!

U Ilici kuće broj 148 može čitati stičedi napis:

Hir pekumtna
Krainer Birš zergute unt Pittik.
Tu kaise dobjivo Prave krain Ske
Klobase.

Iz kazališta.

Pripovedaju nam, da je preuceni gosp. Kneiseles, intendant naše talije, predložio visokoj kr. zem. vlasti, neka imenjuje za kazalištu ličnika jošte u kazalištu primaju, pošto na drugi način nezna, kako bi se do umjetničkoga narasta došlo, te je i ujedno obecao, da i tuju po mogućnosti svoje učiniti, da uspije napredak toga zavoda.

Klarinista kazališta orkestra moliči intendanta, da mu opriredi drugo mjesto u glazbalisti, buduće mu neki gospodin, koji bliži njega na fotografiju sedi, ujek mi prste gleda.

Int. Pa šta Vas to smeta? —

Klar. Molim heđo! Prevo gosp. dr. Uhlić moj laneman, a drugo i Vi, gospodine intendentne, ne tripte, da Vama dopisnik "Pozor" na prste gleda, a ipak Vi više glavom i za glavu radite nego s prstima, ali virtuozne rade samo s prstima.

Dobar obrisač.

Neki švabski list, pišući o Slovencih u južnoj Štajerskoj, završio je porugljivo svoju člankariju ovakvo: „Jedino, što zasluzuje hvalu jest medju Slovenci u južnoj Štajerskoj, da juna vilo dobro rade jabuke, kruške i šljive; samo što ta juna slovensko društvo nikako ne će da se podigne do neba“. — Na ovu porugu odvraća neki slovenski list: „Istina je, da u južnoj Štajerskoj uspevaju jabuke, kruške i šljive, ali to se, kako može švabski list, kad već nabraja, što u Štajerskoj uspevaju, zaboraviti, da u slovenskoj južnoj Štajerskoj uspevaju takodje vrlo krasne i velike mačkome Schulvereniu“.

Mušak na veliki četvrtak.

Dosav turopoljac lani u Zagreb te prisutstvovalo četvrtom obrelu velikoga četvrtka, razplaže se sramok gorko nad mukama, koje je Jezus od Židova trapti morao. Nu kada je ove godine isti čin u crkvi vidio, kaže svojoj ženi: „Sad se nebuno više plakati za Jezusa, znaj se on dobro kaj je lani bilo, zašto je isel opet med huncute, prav mu bude!“

Propala propalica.

Kako čujemo propao je Tović ne samo kod "Ustavnosti" već i kod dokinstlera; buhe su naime protestirale, da im bede Tović ravnateljem, bojeći se, da nebi i njuna krv izplo.

Turopoljski komeš Stevica Josipović avansirala.

Poklubob plenimeti g. komeš Stevica Josipović u mogel postati hrvatski ban, postal je dekretom prenivješće Ekscelenzije grofa Hedervary ravnajuci navučitelj mu pučkoj školi u Velikoj Gorici. Vežda se bar ne bi moglo reći, da je komeš Stevica za duhom vremena zaostala i da ni više na nikavoj avansiranje prikladan.

Jurek s banganetom.

Barica, serćeve kušeno, vuzem je tu — a ja pod puškom i s banganetom, siroček nemrak s tobom ašljuje popovati, ni jačeza za pisanice farbiti. Joj, joj, kaj je to mene i jake žal. Lepa naša farma prošće na kojoj sem Cirkveno nebo nosil, lepa naša horvatska popovica „Kristuš te se gore stal“ Aleluja — Aleluja! Lepo ti sam med svemu glasi zpoznaval svoje grlo kad si išla za menom i med snehami i djevojkama popovata. Lepo ti naše tucanje i nabijanje se pisanicama! Lipe li briegi našimi odzvanji Šum pištoli! A blagoslovjeni bunjak i gibanja koliko su oni slajši i žmražniji od mojega profunta! Ja neznam, kak je to, da me navek okolo velikih svetkov tukiga ovaha — sve mi je prazno okol mene a da si mi taj kraj mene dušča lepo i naš maljanjšek u zibaci — oh, onda bi mi korušni beski odperi bili, a celi svet bi jeden zmožni Aleluju odzvanjal!

Zelim ti anda bar zdravje od Boga i malomo momu sinetu, želim ti, da se koji to časiek i Jurek svoga spomenče, da gutneš kupičku vina na negvo zdravje i da bar one trentice svetskoga vesela ne čemerši sebi sama, zmislišavši se na gorko življenje, vu kojem se i zajdna škuda križeava za Šibenski pobira. Znisli se, da je tuliko i tuliko jezer bogovi med nami, koji već zdavna nisu škude videli, koji i nisu s tem mogli kravice skupiti, te koji shog toga i već vuzemene svetke brez sofa i smoka ob suhru krobu svetkuju, Boga vu pomoži zazivljui, ničemu do bar već nedanejadu, a vendar i vendar živeti jim se hode kakši poštenim sirotan na tom životu.

Lipe mi pozdravi japeka i miamen; da jin nebu čisto prazno bremene prizovate iz susedstva koje bogeč k obroku — mi to moremo još premoći, — da bude više sreće i blagoslova pod krovom našim. Dušica mila redite mi flešno tršće; to nam je jedini grob, da kurakunimo posejati; ja znam, da si zdavna vre pičeve, racice i pireke nasadila, i da je naš malji vertišek dika tvoga.

Ozdek je pri nasi nekakva volovska zmečarija nastala, ves se svet od toga vratjene, cajtunge i tonu spisavaju. Je cele te pleniarje prav nerazumevan, ak kaj je vrabos da, to se gospoda cesarsko-marinčarstvo i drugi takvogovo čekavat, a pri nase je celi svet živil, kad su nam culkila leta pregovarali ček Drava blago provadati, nego smo ga morali ob tom po tom davati ozde, kad su nas pristisnuli za štitnik.

Daj mi se naskoro z doma oglasi, kak ste mi kaj, jeste li si zdrav, i je li kaj pri hiz i v selu novoga. Vsaki tvoj listek bu juen terno za tvojega

Jureka s banganetom.

Prikladno namještenje.

I. Kako ti je brate?

S. Hvala na pitanju, nije baš po gospodski, ali sada se nadam da će neće krenuti; od velikog četvrtka pocam povaćati čeće mi se dohodati, jer punica i žena moja dobiti će od kardinala svaka po forintu na dan.

I. Tako! — Pa u koje ime?

S. One će na tornju sv. Stjepana škrebetati, pošto se je kardinalova škrebetaljka pokvarila, a novu neće da naruči.

Djetinska iskrenost.

Dakle, kako si zadovoljan, mali Francku, s našim objedom, pita zagrebački gospodin svoga kumčeta iz ladjana, koga je na evnjeticu kod sebe na ovjeđu pridražao. — Ljubim ruku, dosta dobro; kadakda ne imamo ni mi šta boljega ali više imamo uvjek.

Pitanje i odgovor.

Što su oficijele i oficione novine u nas?

Fabrika u kojoj se pravi kolozas i crni sapun; kolozas za mazati vladina kola, da mogu ista koluvi, voli i osli lagje vući, a crni sapun za oprati postenu uniju.

Tudija ruka ne spori.

Zagreb će za koju godinu postati vrtomi, da kažem gradom divljih kostanja; kamo gledaše sastanje, slavenki pašku lipu pod nipošto neće saditi, a to po svoj prileti zato ne, jer švabomani zaziru od toga, da bi u Zagreb slavenko stablo uspijelo i provelo. Na prodjeljenu Žrinjevcu sade sada tulipanovac, u Švabu vrlo obujljivo drvo, dobro da se i u tom vriši misija svetovne protestantskoga Dobra, dobro, samo tako napred! na taj način docićemo tim prije do . . . buzdovana.

Iz vojničkoga izpitca.

Poručnik: Zašto je vojničkom zabranjeno vozeći se tunelom, glamov iz vlaka viriti?

Bakar: Jer bi se mogao tunel oštetići.

Brazojavačke „Bića“

Bakar: Doljsko-austrijsko manifestirje izdalo je narodnik, kolom se zabranjuje uvoz madjarske rogaste marve u Bić, razlažno tu naruhem time; 1) što u Austriji već i santi došla volova imadu; 2) što je Austria i onako već došla na madjarsku marvu potrošila; i napokon 3) što neda se da madjarska marvinska u Biću dođe.

Budimpešta: Volova su na dnevneone redu. Volovsko pitanje jako je zamršeno, pošto je volove jako težko razinjavati, jer su uobičajeno ugroženi. Glavna austrijska marvinska pripadnica je madjarska volu interpelacija zastupnik u uredu, „Pest, Lloydista“, zesp. da Falk, izjavljajuće u име svojih sumišljenja, da u pogledu volova na imu ravnata i pojedinci strani. Kao Falk, su se svi strani, ali se neki, da se volova uvelike interesuju tamo jumčki i život. Tisza je ohećao, da će se svjetski zaustići za madjarsku marvu, pak ako to koristilo ne bi, da će već znati, sto će učiniti. Cvetković je prisutan, da se okuplja, da se učiniti, da se učiniti. Sama gallerija ostala kao i prije ogorećena te neki zapravo poznatu pjesmu: „Mug je hunešut a Nemet“. Uspjeli toga da je predsjednik poslje slijedeće galerije, Izjavljajuće, da će se propisati način ravnateljstva. Gospodin Arponyi reče tečnjem svoga govora, da Austria i Madjarija ne ima istoga vladara, predočio bi da se Austria od strane Madjarije navedi rat, da će ipak za svaki slučaj starunu Kosutu teško biti, da se na pravilno ravnateljstvo.

(Telegraf, Zagreb, krajem u noći). Gledo našovje marvinske odredbe druge mještane, da ju matrac povuče; on o tome ne će da čuje, jer mun je to i tako odredbe, da se ne upravlja, da se ne upravlja.

Način ravnateljstva, da se ne upravlja, da se ne upravlja, da se austrijski i madjarski volovi puste na državu kao u Spanjolskoj, da sami odluče razmirljivo, gojeći pri tom tajnu nadu, da će austrijski volovi madjarsku pobediti, jer ako su vi i već, to ipak nisu tako jaki kao austrijski.

Otvoreno pismo

Gosp. Peri Tamburici.

Na temelju §. 1 i 2. zakona za zastitu knjižarskoga i umjetničkoga vlastništva proti nepovladjenomu izdavanju, patisku i spotvaranju tudiju proizvoda, opominjem Vas ovime, da u buduće ne pjevate o predmetu, koga sam ja toli vjerno i temeljito na obće zadovoljstvo obradio, jer ja ne trpm, da itko drugi osim mene o mojem mezmizu "ise ili pjeva! U ostalom — zdravstvujte!"

Mata Sović,
pjesnik pjesme: Mann von Hof.

Sušica**kronična upala dušnika**

lieče se balsamom

prof. dr. Robert Colibrooke-a

iz Calcutte,

kao jednim od najuspješnijih do danas poznatih lijekova.

Glasoviti kitnik talijanski dr. Luigi Cancato, profesor kitnike na turčinom avencijalnom plesu je prof. Humberto u Ginevri medio inim evo: ... jarljam vam, da balsam prof. Robert Colibrooke-a služuje doista ono priznanje, koje uživa kod englezkih i američkih ljekara. Po mislu sudu, jedino je to, da takav pristup učinkovit je, da danas terapija plućnih bolesti s njim diči može. Usudjeno se dodati, da sam već poštice uporabu tog balsama konstatirati mogao izvanredan uspjeh, te da mogao pravom pravom nazvati to lijekom, koji ga neće imati niti jedan lekar, niti jedan pacijent. Zašto no primati moć logički kliničkih čina, kad su učinjeni toliki i stani?

Vad odani

Turin, 22. svibnja 1882., prof. Luigi Cancato.

Glavno skladiste Colibrooke-ova balsama kod dr. G. Humberta, profesora kitnike, rue Pradier 7 u Ginevri (Svajcarska).

Boca sa naputkom uporabe 15 franaka. Salje se prosto od carine i uži pripozlanje novaca ili pouzecem.

Povlašteno za celu austro-ugarsku monarhiju.**G. dr. Th. Werner u Breslavi**

pisa u listopadu 1883. izumitelj slediće:

„Po o. kr. austro-ugarskoj vlasti poštena, a po vam izmijenjeno i izrađeno električna sprava, koju sam ja u maju tavodu točno kemički, praktično i fizikalno izpitao, jest poštena i bezbjedna ikušnja, koju možete uobičajeno učinkovito uporabiti. Vase sprave su svi strani, ali se ne mogu poznati, da su ravnateljstva za tu svrhu. Sastavina fizikalne vase sprave je trajna i solidna, a proizvede električnost, koja je jedinstvena i može u svakom dobro doći na samo putih, koji se semeđicem zanima, već svim ostalim kao novi izum.“

Ravnatelj politehničkog zavoda i analitičko-kemičkog laboratorija.

Dr. Th. Werner, zaprišenik ministra i strukovnjaka.

Sprava podigne sastavljena, pripravljena i sandžići da bude uobičajena uporaba, iako se uz pripozlanje od 42 marke (25 for. 20. nov.) te se obziro preporuči proti kostobolji, reumatizmu, podagri, grčevom, padavici, bezmu, živčanoj bolji, glavobolju, trganju, bolesti križevici, prehladi, molanstvju, te pruži imunitet bolezlivim i starijim ljudem nov život.

Osbobito djeluje elektricizam na nemocne ljeđe, te za ravnatelju gospodu, kao i za one, koji buran živeti preporuči, ali bezplodni u obitelji može i veća sprava nadziri.

Cjenik na zahtijevanje salje se badava.

Razpisanje ove u svih europskih državah povlašte sprave predano je elektro-tehničkog tvornici u Stettinu, na koju se salju upiti i noveli.

Elektro-tehnička tvornica u Stettinu (Njemačka).

Opomena.

Svi patovirnici ove povjeljene sprave proganjati će se po državnoj vlasti.

Salinaku pleću smršnjopli
 mračnički su učili
 nezadovoljni i zvanični su bili
 džepari, vlasti su učili

četvrti i četvrti, vlasti su učili
 nezadovoljni i zvanični su bili
 džepari, vlasti su učili

**NAŠE
PRAVIC**

PISANICE.